

Byla C-213/24 [Grzera]ⁱ

Prašymo priimti prejudicinį sprendimą santrauka pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 98 straipsnio 1 dalį

Gavimo data:

2024 m. kovo 19 d.

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas:

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu (Lenkija)

Nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą priėmimo data:

2023 m. gruodžio 28 d.

Pareiškėja:

E. T.

Kita proceso šalis:

Dyrektor Izby Administracji Skarbowej we Wrocławiu

Pagrindinės bylos dalykas

Skundas dėl 2022 m. gruodžio 19 d. *Dyrektor Izby Administracji Skarbowej we Wrocławiu* (Vroclavo mokesčių administratoriaus direktorius; toliau – DIAS) sprendimo dėl prekių ir paslaugų mokesčio (toliau – PVM)

Prašymo priimti prejudicinį sprendimą dalykas ir teisinis pagrindas

Sąjungos teisės, visų pirma 2006 m. lapkričio 28 d. Tarybos direktyvos 2006/112/EB dėl pridėtinės vertės mokesčio bendros sistemos (toliau – Direktyva 2006/112) 2 straipsnio 1 dalies ir 9 straipsnio 1 dalies, išaiškinimas pagal SESV 267 straipsnį

ⁱ Šios bylos pavadinimas išgalvotas. Jis neatitinka jokios bylos šalies tikrojo vardo, pavardės ar pavadinimo.

Prejudiciniai klausimai

1. Ar Direktyvos [2006/112] nuostatos, visų pirma jos 2 straipsnio 1 dalis ir 9 straipsnio 1 dalis, turi būti aiškinamos taip, kad asmuo, kuris parduoda nekilnojamąjį turtą, anksčiau nenaudotą ekonominei veiklai, pavesdamas jį paruošti parduoti profesionaliam prekybininkui, kuris po to, kaip šio asmens įgaliotasis atstovas, atlieka kelis organizuotus veiksmus, siekdamas jį padalyti ir parduoti už didesnę kainą, savarankiškai vykdo ekonominę veiklą?
2. Ar Direktyvos [2006/112] nuostatos, visų pirma jos 9 straipsnio 1 dalis, turi būti aiškinamos taip, kad kiekvienas iš bendrai veikiančių sutuoktinių atskirai turi būti laikomas savarankiškai vykdančiu ekonominę veiklą?

Nurodytos Sąjungos teisės nuostatos

PVM direktyva: 2 straipsnio 1 dalis ir 9 straipsnio 1 dalis; 1977 m. gegužės 17 d. Šeštoji Tarybos direktyva 77/388/EEB dėl valstybių narių apyvartos mokesčių įstatymų derinimo – Bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema: vienodas vertinimo pagrindas: 2 straipsnio 1 dalis, 4 straipsnio 1 ir 2 dalys ir 3 dalies b punktas

Nurodytos nacionalinės teisės nuostatos

Nuo 2017 m. sausio 1 d. iki 2021 m. liepos 31 d. galiojusios redakcijos *Ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług* (2004 m. kovo 11 d. Įstatymas dėl prekių ir paslaugų mokesčio) (*Dz. U.* 2017, 1221 pozicija; toliau – PVM įstatymas):

15 straipsnio 1 dalis: „Apmokestinamieji asmenys – tai juridiniai asmenys, juridinio asmens statuso neturintys subjektai ir fiziniai asmenys, savarankiškai vykdančys 2 dalyje nurodytą ekonominę veiklą, neatsižvelgiant į tos veiklos tikslą ar rezultatą.“

15 straipsnio 2 dalis: „Ekonominė veikla – gamintojų, prekybininkų ar paslaugas teikiančių asmenų veikla, įskaitant kasybą bei žemės ūkio veiklą ir laisvųjų profesijų veiklą. Visų pirma ekonomine veikla laikomas nuolatinis materialiojo ar nematerialiojo turto naudojimas siekiant gauti nuolatinių pajamų.“

Nuo 2017 m. sausio 1 d. iki 2021 m. liepos 31 d. galiojusios redakcijos *Ustawa z dnia 25 lutego 1964 r. Kodeks rodzinny i opiekuńczy* (1964 m. vasario 25 d. Šeimos ir globos kodeksas) (suvestinė redakcija: *Dz. U.* 2017, 682 pozicija, toliau – KRIO):

31 straipsnio 1 dalis: „Sudarius santuoką, pagal įstatymą tarp sutuoktinių sukuriama bendroji turto nuosavybė (bendrosios turto nuosavybės teisės režimas), apimantis abiejų sutuoktinių arba vieno iš jų santuokos metu įgytą turtą (bendras

turtas). Bendrosios turto nuosavybės teisės režimas netaikomas kiekvieno sutuoktinio asmeniniam turtui.“

35 straipsnis: „Bendrosios turto nuosavybės teisės režimo galiojimo laikotarpiu nė vienas iš sutuoktinių negali reikalauti padalyti bendrą turtą. Jis taip pat negali disponuoti ar įsipareigoti disponuoti dalimi, kuri režimui nutrūkus jam atiteks bendrąja nuosavybe arba kaip atskiri šiam turtui priklausantys daiktai.“

Glaustas faktinių aplinkybių ir proceso pagrindinėje byloje aprašymas

- 1 E. T. (toliau – pareiškėja) su vyru W. T. 1989 m. balandžio 21 d. pagal žemės ūkio perleidimo teisių perėmėjui sutartį įsigijo žemės sklypus, kurie yra pagrindinės bylos dalykas. Nagrinėjamu laikotarpiu pareiškėja ir jos vyras pardavė 19 neužstatytų žemės sklypų, esančių Ł. kaime. Nė vienas iš šių sandorių nebuvo apmokestintas PVM.
- 2 Pareiškėja ir jos vyras (užsakovai) 2011 m. sausio 11 d. sudarė pavidimo sutartį su įmone B. A. Z. (vykdytojas) dėl bendradarbiavimo sutvarkant ir parduodant žemę, esančią Ł. Z. savivaldybėje, skirtą gyvenamųjų pastatų ir gyvenamosios ir paslaugų paskirties pastatų statybai. Į sutarties taikymo sritį pateko ir nagrinėjami žemės sklypai. Pardavimą buvo numatyta užbaigti 2017 m. pabaigoje. Sutarčiai vykdyti vykdytojui buvo suteiktas įgaliojimas atlikti visus būtinus veiksmus. Siekdamas įgyvendinti tikslą, užsakovas pavedė vykdytojo įmonei atlikti kelis veiksmus, įskaitant šiuos:
 - įgyvendinti pirmiau nurodytos žemės padalijimo į mažesnius sklypus projektą ir atlikti su tuo susijusius būtinus veiksmus, tokius kaip oficialus įregistravimas žemės registre ir nekilnojamojo turto registre;
 - nekilnojamajame turte įrengti komunikacijas, sutvarkyti teritoriją, iškirsti medžius ir krūmus;
 - gauti atitinkamus valdžios institucijų ir įstaigų leidimus ir sprendimus dėl nurodytų darbų atlikimo;
 - tinkamai reklamuoti žemės sklypus potencialiems pirkėjams;
 - parengti reikiamus dokumentus, susijusius su nekilnojamuoju turtu, kad užsakovas galėtų sudaryti notarines sutartis su asmenimis, norinčiais įsigyti aptariamus sklypus.
- 3 Iš šios sutarties taip pat buvo matyti, kad išlaidas, susijusias su pavidimo vykdymu, padengs vykdytojas. Be to, turėjo būti sudarytas notaro patvirtintas įgaliojimas vykdytojui atstovauti valdžios institucijose ir įstaigose dėl sutarties dalyko. Vykdytojo atlygis buvo nustatytas kaip suma, sudaranti sutartyje nustatytų pardavimo kainų perviršį – visą arba tam tikromis proporcijomis pagal atskiriems

sklypams nustatytas taisyklės, ir turėjo būti mokamas pagal vykdytojo bruto suma išrašytą PVM sąskaitą faktūrą.

- 4 2015 m. gegužės 25 d. sudarytu sutarties priedu Nr. 1 žemės sklypų pardavimo terminas buvo pratęstas iki 2021 m. pabaigos.
- 5 Mokesčių institucijų nuomone, pareiškėjos nekilnojamojo turto pardavimas buvo ekonominė veikla, o ne asmeninio turto valdymas, ir dėl šios priežasties buvo PVM objektas. Atsižvelgdama į tai, pirmosios instancijos institucija nustatė pareiškėjai prievolę sumokėti PVM už žemės sklypų pardavimą nuo pareiškėjai tenkančios dalies dydžio už atitinkamus mėnesius laikotarpiu nuo 2017 m. gruodžio mėn. iki 2021 m. liepos mėn. Analogiškas sprendimas buvo priimtas ir dėl pareiškėjos vyro. DIAS, kaip antrosios instancijos mokesčių institucija, 2022 m. gruodžio 19 d. sprendimu paliko galioti pirmosios instancijos institucijos sprendimą.

Svarbiausi pagrindinės bylos šalių argumentai

- 6 Skunde prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui pareiškėja teigia, kad buvo neteisingai išaiškintos ir pažeistos visų pirma PVM įstatymo 15 straipsnio 1 ir 2 dalys, Šeštosios direktyvos 4 straipsnio 1 ir 2 dalys ir Direktyvos 2006/112 9 straipsnio 1 dalis. Ji tvirtina, kad iš ginčo aplinkybių visumos nematyti, jog ji vykdė ekonominę veiklą, kuri yra PVM objektas. Šioje byloje buvo parduotas privatus turtas. Toks turtas buvo įsigyjamas asmens asmeninėms reikmėms, o ne komercinei veiklai vykdyti, todėl jo pardavimas negali būti laikomas komercine veikla, dėl kurios šis asmuo pripažįstamas PVM mokėtoju. Pareiškėja mano, kad ji negali būti laikoma apmokestinamuoju asmeniu, nes jos veiksmai yra susiję su įprastu nuosavybės teisės įgyvendinimu, ji neketino vykdyti ekonominės veiklos ar naudoti turimą nekilnojamąjį turtą tokiai veiklai, o gautos lėšos buvo skirtos jos asmeniniams poreikiams tenkinti. Be to, ji įgijo nuosavybės teisę į nurodytą nekilnojamąjį turtą ne perpardavimo tikslu, o dėl žemės ūkio perėmimo.
- 7 Atsiliepime į skundą DIAS prašė jį atmesti, visiškai palaikydamas savo ankstesnę poziciją. Mokesčių institucijų teigimu, pardavimas buvo vykdomas mažiausiai nuo 2017 m. iki 2021 m., o tai rodo veiksmų cikliškumą ir pasikartojimą, be to, pareiškėja įgyvendino daugybę priemonių, siekdama gauti kuo didesnę pelną iš nekilnojamojo turto pardavimo. Nuo žemės sklypų įsigijimo (dovanojimo būdu) iki pardavimo sklypų paskirties pakeitimo iš žemės ūkio paskirties į žemės sklypus statyboms (specialiojo žemės naudojimo plano pakeitimai), kaip to prašė vykdytojas pareiškėjos ir jos vyro vardu. Taip pat buvo įsigytas papildomas žemės sklypas siekiant įrengti vidaus ir privažiavimo prie atskirų sklypų kelius. Mokesčių institucijos aplinkybėmis, įrodančiomis profesionalų, tęstinį, planingą ir organizuotą nekilnojamojo turto pardavimo pobūdį, atitinkantį ekonominės veiklos vykdymą, pripažino visų pirma:

- pavedimo sutarties su statybos įmone, pagal kurią vykdytojas įsipareigojo atlikti veiksmus, kad atitinkami žemės sklypai taptų patrauklesni, paruošti juos pardavimui ir už tai turėjo gauti sutartyje nustatytą atlyginimą, sudarymą;
- atlyginimo vykdytojui už pagal nurodytą sutartį pavestų veiksmų vykdymą mokėjimą pagal jo išrašytas W. T. PVM sąskaitas faktūras;
- įgaliojimo atlikti nurodytus veiksmus ir atstovauti institucijose ir įstaigose sprendžiant su žemės sklypais susijusius klausimus suteikimą.

Glaustas prašymo priimti prejudicinį sprendimą pagrindimas

- 8 Direktyvoje 2006/112 nustatyta labai plati PVM taikymo sritis, nes prie šios srities su apmokestinamaisiais sandoriais susijusiame 2 straipsnyje priskiriamas ne tik prekių importas, bet ir prekių tiekimas ar paslaugų teikimas, šalies teritorijoje už atlygį vykdomi apmokestinamojo asmens, kuris veikia kaip toks (žr. 2010 m. birželio 10 d. Sprendimo *Future Health Technologies*, C-86/09, EU:C:2010:334, 25 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 9 Pagrindinėje byloje atitinkami tiekimai buvo atlikti pareiškėjos vardu ir jos naudai.
- 10 Kalbant apie sąvoką „ekonominė veikla“, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2006/112 9 straipsnio 1 dalį, pagal ankstesnę jurisprudenciją ji yra objektyvaus pobūdžio ta prasme, kad yra vertinama *per se*, neatsižvelgiant į jos tikslus ar rezultatus (žr. panašaus 2006 m. vasario 21 d. Sprendimo *University of Huddersfield*, C-223/03, EU:C:2006:124, 47 ir 48 punktus ir juose nurodytą jurisprudenciją).
- 11 Visų pirma ekonominė veikla laikomas materialiojo turto naudojimas siekiant gauti iš jo nuolatinių pajamų.
- 12 Pareiškėja teigia, kad ji parduoda savo asmeninį turtą. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui kilo abejonių dėl to, ar tokio pobūdžio sandoriuose naudojimasis atitinkamą kvalifikaciją turinčio asmens pagalba siekiant paruošti nekilnojamąjį turtą pardavimui taip, kad būtų gauta kuo didesnė kaina, gali būti laikomas lygiaverčiu nuolatinės įmonės organizavimui, taip pat ar svarbi yra aplinkybė, kad vykdytojas veikia vykdydamas savo verslą, o jo atlygis iš tiesų yra jo gautos kainos, viršijančios kainą, kurios tikėjosi pardavėja, perviršis.
- 13 Pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo jurisprudenciją, jeigu apmokestinamasis asmuo parduoda turtą, kurio dalį jis nusprendė pasilikti asmeniniam naudojimui, jis neveikia kaip apmokestinamasis asmuo, kaip tai suprantama pagal Šeštosios direktyvos 2 straipsnio 1 dalį, kiek tai susiję su šios dalies pardavimu (žr. Sprendimą *Armbrecht*, C-291/92, EU:C:1995:304).

- 14 Direktyvoje 2006/112 nustatyta, kad apmokestinamuoju asmeniu gali būti pripažintas ir asmuo, kuris retkarčiais vykdo su 9 straipsnio 1 dalies antroje pastraipoje nurodyta veikla susijusį sandorį, ypač su žemės statybai tiekimu [12 straipsnio 1 dalies b punktas].
- 15 Lenkijos įstatyme nėra specialaus žemės statybai tiekimo apmokestinimo reglamentavimo. Pagal PVM įstatymo 43 straipsnio 1 dalies 9 punktą neapmokestinimas netaikomas tik statybai skirtos žemės tiekimui. Iš esmės tai reiškia, kad pagal Lenkijos įstatymą kiekvienas statybai skirtos žemės tiekimas yra apmokestinamas. Vis dėlto jį turi vykdyti PVM mokėtojas, t. y. vykdydamas komercinio pobūdžio ekonominę veiklą.
- 16 Taigi kyla abejonių, ar Direktyvos 2006/112 9 straipsnio 1 dalies antra pastraipa leidžia apmokestinti statybai skirtos žemės, kuri anksčiau nebuvo naudojama ekonominei veiklai, tiekimą.
- 17 Iš Europos Sąjungos Teisingumo Teismo jurisprudencijos matyti, kad vien ketinimas vykdyti ekonominę veiklą, patvirtintas objektyviais įrodymais, rodo būtinybę subjektą laikyti PVM mokėtoju, net jei mokesčių administratorius žino, kad numatoma ekonominė veikla, dėl kurios turėjo būti sudaryti apmokestinamieji sandoriai, nebus vykdoma (2000 m. birželio 8 d. Sprendimas *Breitsohl*, C-400/98, EU:C:2000:304). Vis dėlto tokio ketinimo nebuvimas neleidžia atitinkamo subjekto pripažinti PVM mokėtoju.
- 18 Kartu aplinkybė, jog pareiškėjas pagrindinėje byloje įsigijo nagrinėjamą daiktinį turtą, kad tenkintų savo asmeninius poreikius, netrukdo šio turto vėliau naudoti siekiant vykdyti „ekonominę veiklą“. Klausimas, ar asmuo konkrečiu atveju įsigijo turtą savo ekonominės veiklos reikmėms, ar asmeninėms reikmėms, keliamas, kai šis asmuo prašo leisti pasinaudoti teise atskaityti perkant už šio turto įsigijimą sumokėtą mokesį (2012 m. liepos 19 d. sprendimo byloje C-263/11, EU:C:2012:497, [3]9 punktas).
- 19 Kadangi pareiškėja žemę įsigijo ne žemės ūkio veiklai vykdyti, negalima laikyti, kad ji ketino vykdyti komercinę veiklą. Ši žemė, įsigyta kaip žemės ūkio paskirties be PVM, pareiškėjos nebuvo niekaip naudojama. Vis dėlto lieka atviras klausimas, ar ketinimas, atskleistas pakartotinai parduodant žemės sklypus „iš savo turto“, pakeitus jų paskirtį į statybos ir pašalinus juos iš žemės ūkio gamybos, leidžia šiuos sandorius priskirti ekonominei (komercinei) veiklai. Gal šiuo atveju svarbu tai, kad žemės paskirties pakeitimas įvyko pareiškėjos, atstovaujamos profesionalaus vykdytojo, iniciatyva?
- 20 Jeigu toks pardavimas laikomas komerciniu, kyla klausimas, koks sandorių skaičius lemtų tokį pobūdį, nes atitinkama žemė, priklausomai nuo kainos ir paklausos, gali būti parduota visa sudarant vieną sandorį arba sudarant kelis ar keliasdešimt tokių sandorių, priklausomai nuo to, į kiek sklypų tokia žemė bus padalyta.

- 21 Nekilnojamojo turto pardavimo priskyrimo ekonominei veiklai klausimu nacionaliniai teismai yra priėmę nemažai sprendimų. 2013 m. sausio 31 d. sprendime *Naczelny Sąd Administracyjny* (Vyriausiasis administracinis teismas) pareiškė nuomonę, kad turtas, iš pradžių įsigytas asmeniniais tikslais ir naudojamas tokiais tikslais, taip pat gali būti profesionalios prekybos objektas. Svarbu, kad žemės pardavimo metu apmokestinamasis asmuo faktiškai būtų ėmęsis aktyvios ir planuotos nekilnojamojo turto pardavimo veiklos, kuriai naudojami ištekliai, panašūs į prekybininkų naudojamus išteklius (taip pat žr. 2019 m. sausio 15 d. *Naczelny Sąd Administracyjny* sprendimą). Analogiškos pozicijos *Naczelny Sąd Administracyjny* laikėsi darydamas prielaidą, kad ketinimas, iš pradžių lydėjęs nekilnojamojo turto įsigijimą, netrukdo vėliau jį vertinti kitaip. Taip pat nėra svarbu, ar įsigydamas nekilnojamąjį turtą savininkas ketino jį pelningai parduoti, bet svarbu, kad apmokestinamasis asmuo ėmėsi tęstinės, organizuotos veiklos, kuria buvo siekiama gauti pelno iš nekilnojamojo turto pardavimo.
- 22 Be to, reikia pažymėti, kad iš Teisingumo Teismo jurisprudencijos, susijusios su Direktyvos 2006/112 9 straipsniu, matyti, kad siekiant nustatyti, ar asmuo vykdo ekonominę veiklą savarankiškai, būtina patikrinti, ar vykdant tą veiklą yra pavaldumo ryšys (2019 m. birželio 13 d. Sprendimo *IO, C-420/18, EU:C:2019:490*, 38 punktą ir jame nurodyta jurisprudencija). Siekiant nustatyti, ar yra šis pavaldumo ryšys, reikia patikrinti, ar atitinkamas asmuo vykdo veiklą savo vardu, sąskaita ir atsakomybe ir ar jis pats prisiima su ta veikla susijusią ekonominę riziką. Siekdamas nustatyti nagrinėjamos veiklos savarankiškumą Teisingumo Teismas atsižvelgė į tai, kad nėra jokio hierarchinio pavaldumo ryšio, ir į tai, kad atitinkamas asmuo veikia savo sąskaita ir savo atsakomybe, laisvai organizuoja savo darbą ir pats gauna išmokas, kurios sudaro jo pajamas. Teisingumo Teismo nuomone, ekonominė rizika visada susijusi su ekonomine rizika, tiesiogiai tenkančia asmeniui, kurio ekonominės veiklos savarankiškumas turi būti vertinamas (2023 m. gruodžio 21 d. Sprendimas *Administration de l'Enregistrement, des Domaines [et] de la TVA, C-288/22, EU:C:2023:1024*). Šioje byloje pareiškėjai tenkanti ekonominė rizika buvo sumažinta iki minimumo pavidimo sutartimi, o visa rizika nepasiekti didesnės nei sutartyje nurodyta minimali kaina teko vykdytojui.
- 23 Jeigu į pirmąjį klausimą būtų atsakyta teigiamai, kyla klausimas: kas yra subjektas, vykdamas tokią veiklą, kai parduodamas bendrosios jungtinės nuosavybės teise priklausantis turtas?
- 24 Iki šiol nacionalinės mokesčių institucijos kiekvieną sutuoktinį atskirai laikė apmokestinamuoju asmeniu, priskirdamos jam pusę pardavimo vertės. Šiai praktikai pritarė nacionaliniai teismai. Vis dėlto šioje byloje teismas padarė išvadą, kad tokia praktika pažeidžia pirmiau nurodytas Lenkijos šeimos ir globos kodekso nuostatas. Iš tiesų iš šių nuostatų neabejotinai matyti, kad santuokos metu sutuoktinių bendrosios turto nuosavybės teisės režimas gali būti nutrauktas tik jų sudaryta sutartimi. Atsižvelgiant į tai, kad teismas negali priverstinai nutraukti šio režimo, juo labiau jo negali ginčyti mokesčių institucijos. Taigi reikia pripažinti,

kad, kalbant apie bendro turto dalis, sutuoktiniai, vykdydami prekybą, visada veikia bendrai.

- 25 Kadangi Direktyvos 2006/112 9 straipsnio 1 dalyje nurodyta, kad apmokestinamasis asmuo yra „asmuo“, kyla abejonių, ar fizinių asmenų atveju kiekvienas iš sandoryje dalyvaujančių asmenų visada yra apmokestinamas atskirai. O gal, atsižvelgiant į nacionalinės teisės aktus dėl bendrosios turto nuosavybės teisės režimo, sąvoka „asmuo“ gali būti suprantama ir kaip „bendrai veikiančių fizinių asmenų grupė“.
- 26 Iš Teisingumo Teismo jurisprudencijos matyti, jog „Direktyvos 2006/112 9 straipsnio 1 dalis ir 193 straipsnis turi būti aiškinami taip, kad fizinis asmuo, su kitu fiziniu asmeniu pasirašęs jungtinės veiklos sutartį, sudarančią teisinio subjektiškumo neturinčią partnerystę, kuriai būdinga tai, kad pirmasis asmuo turi teisę veikti visų partnerių vardu, tačiau jis vienas ir savo vardu dalyvauja santykiuose su trečiaisiais asmenimis, kai vykdo šios partnerystės ekonominę veiklą sudarančius veiksmus, turi būti laikomas „apmokestinamuoju asmeniu“, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2006/112 9 straipsnio 1 dalį, ir vieninteliu, privalančiu sumokėti mokėtiną PVM pagal šios direktyvos 193 straipsnį, nes jis veikia savo naudai arba kito asmens naudai kaip komisionierius, kaip tai suprantama pagal minėtos direktyvos 14 straipsnio 2 dalies c punktą ir 28 straipsnį“ (2020 m. rugsėjo 16 d. Sprendimas *Valstybinė mokesčių inspekcija*, C-312/19, EU:C:2020:711). *A contrario* reikėtų pripažinti, kad jeigu du asmenys įgyvendina projektą kartu ir veikia bendrai savo kontrahentų atžvilgiu, abu atsako už PVM sumokėjimą. Vis dėlto kadangi jų dalys pardavimo objekte negali būti nustatytos, PVM prievolė taip pat turi būti bendra.
- 27 Pirmiau nurodytos abejonės pagrindžia kreipimąsi į Teisingumo Teismą su pradžioje pateiktais prejudiciniais klausimais.